

ความหมายของทักษะชีวิตสำหรับเด็กปฐมวัย

ทักษะชีวิตสำหรับเด็กปฐมวัย หมายถึง ความสามารถของเด็กปฐมวัยตั้งแต่วัยแรกเกิดจนถึง 5 ขวบ ที่ได้รับการพัฒนาส่งเสริมในการปรับตัวและมีพฤติกรรมด้านความคิด ความสามารถในการแสดงออกอย่างเหมาะสม สามารถดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ สร้างสรรค์และมีความสุข

ความสำคัญของทักษะชีวิตสำหรับเด็กปฐมวัย

ทักษะชีวิตสำหรับเด็กปฐมวัย สรุปได้เป็น 2 ประเด็นหลัก ดังนี้

1. ความสำคัญต่อตัวเด็ก มีความสำคัญต่อเด็กปฐมวัย ดังนี้

- ช่วยให้เด็กรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มและรับรู้ในคุณค่าของตนเอง
- ช่วยให้เด็กแสดงอารมณ์ในทางที่เหมาะสม
- ช่วยให้เด็กแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์
- ช่วยให้เด็กยอมรับในความแตกต่าง
- ช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมสังคมทางบวก

2. ความสำคัญต่อสังคมเด็กปฐมวัย มีความสำคัญต่อสังคมดังนี้

- ทำให้สังคมเกิดความสงบสุข
- ทำให้สังคมเข้มแข็งมีภูมิคุ้มกัน
- ช่วยให้สังคมเจริญก้าวหน้า

หลักการ แนวคิดของนักทฤษฎีทางสังคม สำหรับเด็กปฐมวัย

กีเซล (Gesell)

- พัฒนาการของเด็กเป็นไปอย่างมีแบบแผน และเป็นขั้นตอน เด็กควรพัฒนาไปตามธรรมชาติ ไม่ควรเร่งหรือบังคับ
- การเรียนรู้ของเด็กเกิดขึ้นจากการ เคลื่อนไหว การใช้ภาษา การปรับตัวเข้าสังคมกับ บุคคลรอบข้าง

การปฏิบัติการพัฒนาเด็ก

- จัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ
- ให้เด็กได้เล่นกลางแจ้ง
- จัดกิจกรรมสร้างสรรค์ ฝึกการใช้มือและ ประสาทสัมผัสมือกับตา
- จัดกิจกรรมให้เด็กได้ฟัง ได้พูดท่องคำคล้องจอง ร้องเพลง ฟังนิทาน
- จัด ให้เด็กทำกิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่ม

ฟรอยด์ (Freud)

ประสบการณ์ในวัยเด็กส่งผลต่อ บุคลิกภาพ ของคนเราเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ หาก เด็กไม่ได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอ จะเกิด อាកาการชงัก พฤติกรรมถดถอย คับข้อง ใจส่งผลต่อ พัฒนาการของเด็ก

การปฏิบัติการพัฒนาเด็ก

- ครูเป็นแบบอย่างที่ดี ทั้งการแสดงออก ทำทิวาจา
- จัดกิจกรรมเป็นขั้นตอน จากง่ายไปหายาก
- จัดสิ่งแวดล้อมที่บ้านและโรงเรียนเพื่อส่งเสริมพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก

อีริกสัน (Erikson)

- ถ้าเด็กอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เด็กพอใจ ประสบผลสำเร็จ เด็กจะมองโลก ในแง่ดี มีความเชื่อมั่นและไว้วางใจผู้อื่น
- ถ้าเด็กอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี ไม่พอใจจะ มองโลกในแง่ร้าย ขาดความเชื่อมั่นใน ตนเองและไม่ไว้วางใจผู้อื่น

การปฏิบัติการพัฒนาเด็ก

- จัดกิจกรรมให้เด็กได้ประสบผลสำเร็จ ฟัง พื่อใจต่อสภาพแวดล้อมของห้องเรียน เพื่อน ครู
- จัดบรรยากาศในห้องเรียน ให้เด็กมี โอกาสสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อสภาพ แวดล้อม ครูและเพื่อน ๆ

ปิแยจท์ (Piaget)

- พัฒนาการทางด้านเชาว์ปัญญาของเด็กเกิดจากการที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัวเด็ก มีการรับรู้จากสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นตลอดเวลา และมีการปรับขยายประสบการณ์เดิม ความคิดและความเข้าใจให้ขยายมากขึ้น
- พัฒนาการของเด็กปฐมวัย (0 – 6 ปี)

1. ขั้นประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหววัย 0 – 2 ปี เด็กเรียนรู้ทุกอย่างทางประสาทสัมผัสทุกด้าน
2. ขั้นความคิดก่อนปฏิบัติการวัย 2 – 6 ปี เริ่มเรียนภาษาพูดและภาษาท่าทางในการสื่อสารยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง คิดหาเหตุผลไม่ได้จัดหมวดหมู่ได้ตามเกณฑ์ของตนเอง

การปฏิบัติการพัฒนาเด็ก

- จัดกิจกรรมให้เด็กได้ใช้ประสาทสัมผัส ทั้ง 5
- จัดให้เด็กฝึกฝนทักษะ การสังเกต การจำแนก เปรียบเทียบ
- จัดกิจกรรมให้เด็กมีโอกาสดูหาเหตุผลเลือก และตัดสินใจสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง
- จัดให้เด็กได้เรียนรู้จากสิ่งใกล้ตัว ไปสู่เรื่องไกลตัว และมีลักษณะที่เป็นรูปธรรม

ดิวอี้ (Dewey) เชื่อว่า เด็กเรียนรู้โดยการกระทำ

การปฏิบัติการพัฒนาเด็ก

- จัดกิจกรรมให้เด็กได้ประสบผลสำเร็จพึงพอใจต่อสภาพแวดล้อมของห้องเรียนเพื่อน ครู
- จัดบรรยากาศในห้องเรียน ให้เด็กมีโอกาสร่วมปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อสภาพแวดล้อม ครูและเพื่อน ๆ

สกินเนอร์ (Skinner) • ถ้าเด็กได้รับการชมเชย และประสบผลสำเร็จในการทำกิจกรรม เด็กสนใจที่ทำต่อไป

- เด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ไม่มีใครเหมือนใคร

• ถ้าเด็กได้รับการชมเชย และประสบผลสำเร็จในการทำกิจกรรม เด็กสนใจที่ทำต่อไป

- เด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ไม่มีใครเหมือนใคร

การปฏิบัติการพัฒนาเด็ก

เปสตาลอสซี (Pestalozzi)

- ความรักเป็นพื้นฐานสำคัญและจำเป็นต่อการพัฒนาเด็ก ทั้งด้านร่างกายและสติปัญญา
 - เด็กแต่ละคนแตกต่างกัน ทั้งด้านความสนใจความต้องการ และระดับความสามารถในการเรียน
- การปฏิบัติการพัฒนาเด็ก
- จัดกิจกรรมเตรียมความพร้อม ให้ความรักให้เวลา และให้เด็กเรียนรู้จากประสบการณ์

- เฟรเบล (Froebel) ควรส่งเสริมพัฒนาการตามธรรมชาติของเด็กด้วยการกระตุ้นให้เกิดความคิด
- สร้างสรรค์อย่างเสรี
- การเล่นเป็นการทำงานและการเรียนรู้ของเด็ก
- การปฏิบัติการพัฒนาเด็ก
- จัดกิจกรรมเรียนรู้ผ่านการเล่นอย่างเสรี

ความหมายของการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบ้าน สถานศึกษา และชุมชน

ความหมายของการสร้างความสัมพันธ์ ระหว่าง โรงเรียน บ้าน และชุมชน

บ้าน คือ เป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ให้ความรัก ความอบอุ่น ความปลอดภัย เป็นศูนย์รวมของสมาชิกทุกคนในครอบครัวที่จะใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุขและมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

โรงเรียน คือ สถานที่สำหรับฝึกสอนนักเรียน ภายใต้การดูแลของครูหรืออาจารย์

ชุมชน คือ กลุ่มคนที่มาอยู่รวมกันในเขตหรือบริเวณเดียวกันที่แน่นอน มีวิถีการดำเนินชีวิตคล้ายกัน มีความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันอยู่ภายใต้กฎระเบียบกฎเกณฑ์เดียวกัน

การสร้างความสัมพันธ์ระหว่าง โรงเรียน บ้านและชุมชน

ถือเป็นบทบาทที่มีความสำคัญยิ่งต่อการดำเนินการประสานงานกับองค์กรในชุมชน เพราะบ้านเป็นสถาบันแรกในการปลูกฝังบุคลิกภาพ และวางพื้นฐานของพัฒนาการด้านต่างๆ ขณะเดียวกันเมื่อเด็กเติบโตขึ้น สถาบันมีหน้าในการพัฒนาเด็กต่อบ้าน ดังนั้น พ่อแม่ผู้ปกครอง และครูปฐมวัย รวมทั้งองค์กรต่างๆ จึงต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เพื่อร่วมมือในการอบรมเลี้ยงดู

เพื่อความเข้าใจที่ดีต่อกัน โดยมีครูปฐมวัย ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานกิจกรรม ซึ่งจะช่วยให้พ่อแม่ผู้ปกครอง เข้าใจสภาพการศึกษา อบรม ของเด็กในขณะที่อยู่ในโรงเรียนปฐมวัยที่ให้การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย ทั้งที่บ้านและโรงเรียนเป็นไปในทิศทางเดียวกัน เด็กมีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี

ประโยชน์ของการสร้างความสัมพันธ์ ระหว่าง โรงเรียน บ้าน และชุมชน

- 1.สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่าง ผู้ปกครองและชุมชน
- 2.สร้างความเข้าใจอันดีระหว่างผู้ปกครองชุมชน และครู ในการให้การศึกษาเด็กปฐมวัย
- 3.สร้างความตระหนักให้ทุกภาคส่วน ในชุมชนที่มีบทบาทหน้าที่ร่วมกันในการพัฒนาเด็กและเยาวชน
- 4.พัฒนาแนวคิตการทำงานแบบบูรณาการ ซึ่งเป็นความจริงของสังคมที่ไม่ได้แยกส่วน ทุกฝ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กัน
- 5.เพื่อการเอื้ออำนวยประสาน ประโยชน์ ซึ่งกันและกัน ทั้งบุคคล สถานที่และอุปกรณ์

สมาชิกในกลุ่มที่15

1.นางสารีปะห์ ยูโซะ รหัส001

2.นางสาวนอร์ฮาดีนีย์ หะเล็ง รหัส020

3.นางสาวกาญจนา บินอาแว รหัส021

4.นางซูไฮดา อับดุลมายิ รหัส022

5.นางแวยาเราะห์ ดอเลาะ 023

6.นางสาวอาอีตะ เจะมุซอ 054

